

Vadas Éva néni köszöntése 90. születésnapja alkalmából

2001. szeptember 30-án

Mindenféle gondolat és köszöntés előtt szálljon a hálaima MENNYEI ATYÁNKHOZ, aki megajándékozott bennünket értékes személyével, az Ó FIAHOZ, akinek példáját rendületlenül követte, és a SZENTLELEKHEZ, akinek a szeretete erőt adott ehhez a hosszú és nehéz életúthoz, hogy hivatását hűséggel vállalhassa. Mindnyájunk nevében köszönöm, hogy ilyen sok évtől kezdve ajándékozott neki. Köszönöm, hogy megismerhettük Éva nénit, tanulhattunk tőle, és ajándékba kaphattuk szeretetét. Amen.

1963-ban, 18 éves koromban keresett fel először Éva néni. Kalocsáról, a börtönből jött. Sok évet, több részletben töltött börtönben. Ez volt az utolsó szabadulása. Édesanyámmal volt egy zárkában, aki akkor töltötte ott második évét. (Édesapám már a 301-es parcellában pihent – bár akkor még nem tudtuk, hogy az hol van, vagy mi is az a „301-es”.) Éva néni meghívott magához látogatába. Sokat beszélgettünk. Az „élet nagy kérdéseire” hívta fel figyelmemet, és ügyesen keltette fel érdeklődésemet az Istennel kapcsolatos kérdések iránt. Észre sem vettem, hogy a következő találkozára új és új kérdések vetődtek fel. Mindig szívesen mentem ezekre a találkozókra, mert alig vártam, hogy kérdéseimre választ kapjak. Nem olyan apáca volt, amilyen elképzelésem volt az apácákról általában: azt gondoltam, bigottak, szemellenzősök, prúdek, álszentek, akik csak csúsznak-másznak a templomban. Ehelyett egy széles látókörű, igen intelligens, okos, modern gondolkodású, egyáltalán nem bigott, egyáltalán nem álszent, nem csúszó-mászó embert ismertem meg. Ő olyan valaki, akivel a szó szoros értelmében **MINDEN**ről lehetett beszélgetni, akit **BARM**iról lehetett kérdezni, és akitől **SOKAT** lehetett tanulni. Nagyon mély, szeretetteljes barátság alakult ki köztünk ezek alatt a sokszor bizalmas beszélgetések alatt. Nemcsak a lakáson találkoztunk, ahol lakott – egy barátnőjénél –, hanem sokat kirándultunk is. Felejthetetlen Károly-kerti és más koncertekre is elvitt, de együtt néztünk meg jó filmeket is, például Mórús Tamásról, Jézus életéről, Gandhiról stb. Éva néni vitt engem magán lelkigyakorlatokra is – bár akkor fogalmam sem volt róla, hogy lelkigyakorlaton vagyok, mert még azt sem tudtam, hogy mi az a lelkigyakorlat. Elmentünk pár napra Zebegénybe, ahol kivett egy szobát egy kedves ismerősének a házában. Nagyon szerettünk ide járni, mert a helyes kis manzárd szoba a Dunára nézett. Adott egy füzetet, felírt kérdéseket és biztosította az időt, hogy a kérdésekre válaszolhassak, első sorban magamnak, de ha akartam, megbeszélhettem vele. Délutánonként felmentünk a hegyoldalba, végigjártuk és végigelmékedtük, végigimádkoztuk a keresztutat. Gyönyörködtünk a Dunában, a szárnyashajók suhanásában és a naplementékben. Felejthetetlen napokat töltöttünk ott együtt. Később Turiák Ildit is hozta. Hármasban is kirándultunk, imádkoztunk, és megbeszéltük a „következő öt esztendő”.

Egyszer mondtam, hogy szeretnék gyónni, nem tud-e egy olyan atyát, akinél a gyónás nem avval fejeződik be, hogy *2 Miatyánk, 5 Üdvözlégy*. Így ismertem meg Gyurka bácsit, és így lettem pár év múlva a **Fiatalok I.** nevű közösség alapító tagja.

Azokban az években, míg Édesanyám börtönben volt, Éva néni igazi „pótanyám” volt. Ez a „pótanyaság” nem ért véget Édesanyám szabadulása után sem – a mai napig sem –, sőt mondhatom, hogy voltak olyan élethelyzeteim, amelyekben csak Éva nénitől kértem tanácsot vagy segítséget.

Éva nénitől sokat tanultam. Nemcsak elméleti dolgokat, hanem gyakorlatiakat is. Vagyis nemcsak azt, hogy **MIT** kell tenni, hanem azt is, hogy **HOGYAN** kell Jézust követni.

Mindig volt „véletlenül” olyan ismerőse, barátja, akivel összehozott, mert az illetőnek valamilyen segítségre volt szüksége. Vagyis alkalmat kínált fel, hogy jól tehessek másokkal. Lassan „rászoktam” arra is, hogy magam is észrevegyem a rászorulókat, és magamtól is segítsék. Mindig volt „véletlenül” olyan ismerőse, barátja, akivel összehozott, akivel beszélgetni lehetett az „élet nagy kérdéseiről”. Ezek a beszélgetések aztán Jézusnál és a jézusi Örömhírnél végződtek. Mindig volt „véletlenül” olyan ismerőse, barátja, akit kórházban vagy otthon látogatott. Mindig volt „véletlenül” olyan ismerőse, barátja, akit anyagilag segített. Mindig volt „véletlenül” olyan ismerőse, barátja, akit lelkileg segített.

Éva néni életéből nemcsak ezt láttam, hanem a kemény munkát, a rengeteg gépelést is. A gépelés nagy része a **BOKOR** lelki táplálását szolgálta – azokban az időkben más lehetőség nem volt a „**BOKOR**-irodalom” terjesztésére, és ezt Éva néni vállalta, pedig ezért bármikor újra börtönbe kerülhetett volna. A legfontosabb tevékenysége azonban mindig is az emberhalászat, a közösségépítés, és az Örömhír megélésén túl az Örömhír továbbadása maradt, és most is ez a legfontosabb számára.

Miért tartom példaképnek Éva nénit? **Hűsége** miatt a megláttott igazsághoz, az elhatározáshoz, a jézusi eszmékhez és Jézushoz. **Allandó hite** miatt Jézusban, és ennek folyamánként **bizakodó derűjéért**, (mely még akkor is érezhető, látható rajta, ha bármilyen testi-lelki problémával küszködik), **segítőkézségéért**, **empátiájáért**, **szeretetéért**, **megbízhatóságáért**, **kitartásáért** – és a sort még hosszan, hosszan lehetne folytatni...

Pár évvel ezelőtt még bármelyikünket meghazudtolta fiatalos lendületével, munkavégző képességével, nyüzsgésével, betegek, mozgássérültek látogatásával, másokon való segítségével vagy segítések megszervezésével. Egy idő óta mutatkoznak a korral járó gyengülés tünetei. Kezdi átadni a rászoruló testvéreket, mert nem akarja, hogy az amúgy is elesettek egyedül, támasz, segítség nélkül maradjanak.

Sokat „gyalult” rajta az idő, mert pár éve azt vettem észre, hogy a feszültségek, amelyek köztünk az évek során kialakultak, tiszta szeretetté formálódtak. (Ő sose volt szeretetlen velem, legfeljebb én voltam az, türelmetlenségből vagy meg nem értésből.) Örülök, hogy végre valami keveset vissza tudok adni abból a rengeteg szeretetből, amit immáron 40 éve szór rám folyamatosan.

Debreczeni Zsuzsa

(Az ünnepelttel 1995. decemberi számunkban közöltünk interjút.)